

CĂLĂTOR ÎN LUMEA CUVÂNTULUI

Traveler in the word world

Paula Romanescu

DIALOG*

– Doamne, de ce Cuvântul prima minune-a Ta?

– Haosul exista deja.

– *Seigneur, pourquoi le Verbe Votre tout premier choix?*

– *Le chaos dominait déjà...*

– Și apoi de ce omul – miez de lumină-n noapte?

– O, n-ai aflat ce-nseamnă marea singurătate...

– *Pourquoi l'homme – étincelle dans la nuit sans voie?*

– *Du mot «la solitude» en connais-tu le poids?*

– Eram copil, o, Doamne, sub cerul Tău, înaltul.

– La fel și-acum, doar învelișul altul.

– *J'étais enfant, Seigneur, hier encore sous Vos cieux.*

– *Tu l'es toujours, l'habit a changé un petit peu...*

– Cum de ai dat făpturii de lut un suflet pur?

– Pulberea se-nalță mai lesne în azur.

– *Pourquoi à l'homme de boue une âme tellement pure?*

– *La poussière se lève bien haut au ciel d'azur.*

– Doamne, de-aș înțelege taina, lumina Ta!

– Să-ncepem cu-nceputul!

– Aaaaaah!...

– *Vous rejoindre, Seigneur, comment trouver la voie?*

– *Commençons par le commencement!*

– Aaaaaah!

– E pentru-ntâia oară că stăm și noi la sfat.

– Eu te-am chemat întruna, dar tu te-ai depărtat.

– *C'est pour la première fois qu'on se parle en amis.*

– *C'était le temps, vois-tu, on est tous deux ici...*

– Ți-am îngânat Cuvântul luând din lumină versul.

– Ai aflat pân' la urmă care-i e vieții sensul?

– *J'ai barbouillé Ton Verbe de lumière, de silence.*

– *La vie qu'on te donna, en connais-tu le sens?*

– Femeia, ah, femeia și fructul interzis...

– Cu fiece cădere simți dor de Paradis.

– *La femme, la douce femme avec sa pomme ravie...*

– *Plus tu en rêves, plus ta faim s'agrandit.*

– Știi de luceferi care se plâng de nemurire.

– E ademenitoare secunda de iubire.

– *On dit que les étoiles ont mare d'éternité.*

– *Le mensonge de l'amour est souvent tellement vrai.*

– Din carnea mea, o, Doamne, viață am ivit.

– Trufia omenească e fără de sfârșit.

– *De la vie j'en ai donné aussi, juste de ma chair!*

– *La fierté humaine n'a pas de bornes sur terre.*

– Pe drumul de Golgote plini de amar mi-s anii.

– Să nu-ndrăznești să-mi vii cu *lamma sabacthani!*

– *Sur tous les Golgotha traînent mes années meurtries.*

– *Oserais-tu me rappeler le cri: Eli, Eli?!*

– Și totuși crima aceea la care-ai consimțit?...

– N-ai priceput nimic chiar, biet lut însuflețit!

– *Et pourtant ce crime-là par Vous-même approuvé...*

– *Tu n'as rien compris, pauvre terre animée!*

– Eu nu mi-aș fi dat fiul nici pentru tot pământul!

– Începi oare-a pricepe amaru-mi, necuvântul?

*Din volumul Dialog/Dialogue, ed. Alcor, 2006, București, ediția a II-a

– *Je n'aurais pas donné mon fils pour toute la terre!*
 – *Comprendras-tu enfin mon silence, mon mystère?*

– Înalt spre Tine rugă când inima îmi plânge.
 – Prea mare e furtuna-n oceanul tău de sânge.

– *Je ne lève des prières que lorsque mon âme pleure.*
 – *L'océan de ton sang est trop vaste pour le cœur.*

– Pământul, ah, pământul din care sunt mă doare.
 – Durerea ta preschimbă-n cânt liniști grăitoare.

– *La terre que je suis me brûle incessamment.*
 – *De ton chagrin se lève des silences couleur chant.*

– Te caut fără preget din zori până-n apus.
 – De nu mă afli-n tine e că altunde nu-s.

– *Je Vous cherche sans cesse dès l'aube au coucher.*
 – *C'est au fond de toi-même que tu dois me chercher.*

– Mi-e rai de aur crângul, și-i aur în livadă.
 – De dragul tău spun frunzei cum trebuie să cadă.

– *C'est Paradis doré le bois, d'or le verger.*
 – *De t'aimer tant je dis aux feuilles comment tomber.*

– Pe-al meu liman de liniști vin păsări cântătoare.
 – Ți-e unduirea blândă, trestie gânditoare.

– *Sur ma rive de silence viennent des oiseaux de chant.*
 – *Ton sourire les rassure, fragile roseau pensant...*

– Aștept un semn din marea-Ți iubire, stau la pândă.
 – Mii semne te-mpresoară dar, ți-e făptura surdă?

– *J'attends le moindre signe de Votre immense amour.*
 – *Je t'en ai donné mille; ton être est-il sourd?*

– Îmi face semne marea – măsură-n nemăsură.
 – Crede că știi tu drumul ce duce înspre lună.

– *La mer me fait signe, elle – mesure d'infini.*
 – *Elle espère d'atteindre par toi la lune des nuits.*

– Îmi face semne vântul, etern rătăcitorul...
 – Te ține rădăcina de miere-amară – dorul.

– *Le vent m'appelle au large espace sans frontières.*
 – *Le dor te tient sur terre – racine de miel amer.*

– Stejarul îmi trimite solie printr-o ghindă.
 – Inelul strâmt al lumii vrea-n miez să te cuprindă.

– *Par un petit gland le chêne m'en donne de ses nouvelles.*
 – *L'anneau bleu de la vie dans son noyau t'appelle.*

– Aș vrea cu-ntreaga-mi minte să cred neabătut.
 – Eu ți-am dat suflet totuși, făptură – chip de lut!

– *Je voudrais croire en Vous de ma raison entière.*
 – *Je t'ai donné pourtant une âme, être de terre...*

– Mi-e noaptea bătuită de corbi larg rotitori.
 – Botează-te-n lumină cu fiecare zori.

– *Des corbeaux dans ma nuit me hantent de leurs ailes noires.*
 – *Le baptême en lumière se prépare dès le soir...*

– Din patru anotimpuri doar iarna mi-a rămas...
 – Pân' la alba tăcere mai ai totuși un pas...

– *De mes quatre saisons il m'en reste l'hiver.*
 – *Jusqu'au grand blanc silence, il reste un bout de chemin.*

– Mă troienește timpul cu brume de argint;
 Sunt verde încă...
 – Iernile nu mint.

– *Le temps me couvre de ses brumes, je suis Encore en fleur.*
 – *L'hiver te le bien dit...*

– Mi-e dor de primăvară, de-o dragoste fierbinte.
 – S-ar cuveni ca totuși să ai și-un strop de minte.

– *Je rêve d'un beau printemps, de l'amour – le bel âge.*
 – *Tu aurais pu quand même devenir un peu plus sage...*

– Cocorii-n zări înalță prelungi vămi plutitoare...
 – Plecarea adevărată nu-i în pământ, ci-n soare.

– *Les grues dans les cieus étendent de longues rivières.*
 – *Le vrai départ, vois-tu, c'est toujours dans le ciel.*

– Doamne, de ce mi-e teamă de viața mea – cerească?
 – N-ai dăruit destulă iubire în aceasta.

– *Seigneur, pourquoi la vie – l'éternelle – me fait peur?*
 – *C'est que sur terre l'amour ne fut pas ton point fort...*

– În cerul Tu, Stăpâne, nu-i cânt de ciocârlii.
 – Adu-mi un pumn de greieri când vii.

– *Dans Votre ciel, Seigneur, pas de chants, pas de bals...*
 – *Apporte-moi quand tu viens, une poignée de cigales.*

– Mi-e umbra o iscoadă din miezu-adânc al humii.
 – Venirea ta n-aduse nici un adaos lumii?

– *Mon ombre – fine mouche, m'épie à tout moment.*
 – *Le chemin de ta vie ne fut que trace de vent?*

– Drumul rămas l-oi face de-acum cu pașii mici...
 – Îmi pare rău, cărarea ta se oprește aici!

– *Je ferai le chemin qui me reste, à petits pas.*
 – *Désolé, ta route sur terre s'arrête là!*

REBELUL ALTER-EGO**

– Îmi e gândul lumină, clară măsură, normă.
 – Doar inima-i în stare să-i dea iubirii formă.

– În primăveri mi-e dorul înflorită auroră.
 – Dar iernile? Dar teama de neștiuta oră?

– Albul zăpezii-i fagur din liniștile-stup.
 – Cât de adânc tăișul urlului de lup...

– Flăcări zglobii în noapte ca într-un dans se prind.
 – Când focul geme-n vatră, lemnul e suferind...

– Cât de limpede cerul în 'naltul car de soare!
 – O, ploaia cea de vară, mireasma-i de răcoare...

– Ce cântec de lumină – frunzișul toamnelor!
 – O, cenușul țipăt – șirul cocoarelor...

– Din miezul nopții mele cresc râurile-amiezii.
 – «De ce-aș fi trist? Și totuși...»..., parcă spunea Arghezi...

– Mi-e lacrima lumină strivită între gene.
 – Strivită?! Deci lumina e strop de plâns pesemne...

– Și plâns, și cânt, și zâmbet cu fulgerări de ură.
 – Atunci, lumina totuși nu e sfântă măsură...

– Ba e măsură normei și strop de vis curat.
 – În ce normă se-nscrie plânsul nemăsurat?

– Aș fi vrut înflorire să-mi fie viața-ntreagă.
 – Pomul sub cer rodește nu cere să-nțeleagă.

– Aș fi vrut să fiu verii spic de grâu auriu.
 – De seceriș la vreme toate spicele știu.

– Aș fi vrut să-i fiu toamnei fruct de ger neatins.
 – N-ai fi aflat căderea în alb târziul nins...

– M-aș vrea în vatra lumii flacăra jucăușă.
 – Orice ardere ajunge-n vatra vremii cenușă.

– Aș fi vrut să fiu zilei doar răsărit de soare.
 – N-ai fi aflat de taina stelelor căzătoare.

– Aș fi vrut să fiu steaua polară – călăuză
 – Celor pierduți în larguri... Sunt stele și în spuză.

– Aș fi vrut să fiu cântec de pasăre măiastră.
 – O, limpedea tăcere a cerului, albastră...

– Aș fi vrut să fiu zborul înalt, fără hotar...
 – Spre ce? Rostul plecării e de-a te-ntoarce iar.

– Întoarcerea?! ca apa, mereu în chip de nor?
 – Altfel cum la obârșii să redevii izvor!

– Cum, Doamne, învățat-ai și-acest vers românesc?
 – E-mbietoare umbra de cuvânt omenesc.

– Aș fi vrut să fiu leagăn cocorilor în 'nalt.
 – Leagăn le este truda spre țărnul celălalt.

– Cum? Leagănul și truda sunt zborului totuna?
 – Nu tihna, neodihna dă trudei-zbor măsura.

– Aș fi vrut să fiu vântul ce-adie prin poieni.
 – De vântul de la poluri i-ai întrebat pe reni?

– Dar Tu ești doar lumină, cum scie-n Marea Carte.
 – De nu-i sculptată-n umbră, lumina-i nimb de moarte...

– Ce greu pe-un *alter ego* să-l pricepi reușești...
 – Doar de ignori lumina din umbra care ești...

** Din volumul *Ecoul umbrelor/L'écho des ombres*, ed. Dorotea, 2011, București